

Fitxa tècnica

Guió Pierre Erwan Guillaume, Rithy Panh (llibre: Elizabeth Becker) **Música** Marc Mar-der **Fotografia** Aymeric Pilarski **Interpretació** Irène Jacob, Grégoire Colin, Cyril Gueï... **Durada** 112 min **Gènere** Drama, periodisme **Distribuïdora** A Contracorriente **Llengües** Francès, cambodjà central, amb subtítols en espanyol **+16 anys**

Sinopsi

Tres periodistes francesos viatgen a Cambodja el 1978 després de rebre una invitació del règim dels Khmers Rojos, i s'embarquen en una perillosa aventura. (FilmAffinity)

Crítica

“Cambodja, 1978”: la fi del somni comunista en una xerrada amb el diable genocida Pol Pot

Rithy Panh relata l'entrevista real que l'escriptora i periodista **Elizabeth Becker** va fer al dirigent dels **Khmers Rojos**, després d'una gira pel país custodiada per militars

Entre el 1975 i el 1979, el règim dels Khmers Rojos va acabar amb la vida d'un milió i mig de persones, un quart de la població de Cambodja. Al capdavant d'aquesta maquinària de la mort hi havia el genocida Pol Pot, primer ministre de tall maoista del que llavors es va anomenar Kamputxea Democràtica, i figura tristament indispensable en la negra crònica política del segle XX al món.

Rithy Panh, el cineasta cambodjà més rellevant, nascut el 1964, va viure el sanguinari règim sent un nen i en primera persona. Tota la seva família va morir en la massacre, i ell va ser ingressat en un “camp de rehabilitació”, sistema comunista de reeducació amb què eliminar “els vicis burgesos”.

Per a no pocs cinèfils, entre ells aquest crític, la Kamputxea de Pol Pot és el cinema de Panh. Gairebé tot el que se sap sobre aquell país i el seu terrorífic període, que tenia com a objectiu la implantació del comunisme agrari, acabar amb el comerç i els diners, la desaparició de les ciutats i l'extermini dels intel·lectuals en el sentit més ampli (qualsevol amb capacitat crítica i set de coneixements), ho hem après amb obres mestres del documental com *S-21: La màquina roja de matar* (2003) i *La imatge perduda* (2013). Amb almenys vuit treballs entre documentals i ficcions dedicats a l'infaust període, Pol Pot sempre va ser l'eix de la carrera de Panh. Una filmografia a què ara se suma *Camboya, 1978*, pel·lícula en principi menor en comparació amb les seves obres més prestigioses, encara que sens dubte estimable, interessant, emocionant i fins i tot poètica. Com acostuma a ser el seu cinema.

El títol original en francès ja diu molt: **Rendez-vous avec Pol Pot** (*Cita amb Pol Pot*). Basada en un llibre de memòries de la nord-americana Elizabeth Becker, **Camboya, 1978** relata l'entrevista real que l'escriptora i periodista va fer al dirigent el desembre d'aquell any, després d'una gira pel país custodiada per militars, i acompanyada per dos reporters més. Aquesta expedició i aquesta entrevista final amb el diable (que només se sent, com un home sense rostre) són la base d'un exercici que, en tot cas, mai no flueix ni es visualitza com una ficció en ús.

Els rampells documentals són constants, així com dues de les essències del cinema de Panh: la utilització de figuretes d'argila, com una animació sense moviment, però amb sons reals de fons, per representar l'extermini i els treballs forçats dels ciutadans massacrats; i la magistral utilització de les poques imatges documentals del període i de la barbàrie, així com la desolació del país i de les ciutats, com insòlit contracamp de diferents moments de la ficció i com curioses transparències durant el viatge amb cotxe dels tres periodistes. És a dir, en muntatge, després d'un pla de ficció del fotògraf del grup observant una cosa terrible, ve el contraplà (real, documental i en blanc i negre) d'un nen desnudit ple de mosques a l'aguait. El conjunt, en to de *thriller* polític, adquireix així un to misteriós, desassossegant i gairebé oníric, encara que de tota manera palpable. I Panh, com sempre, reflexiona sobre la part (ir)representable i (ir)reproduïble d'aquell extermini.

Javier Ocaña – elpais.com